

RESSENYA BIBLIOGRÀFICA

Anna Gasull Baldrich
La diferència sexual en la història
María Milagros Rivera Garretas
NIUB: 14052205

MONTOYA RAMOS, Mª Milagros: *Enseñar: una experiencia amorosa* / Prólogo: María-Milagros Rivera Garretas. –1ª Edición. – Madrid: Sabina Editorial, 2008. –261 pàgs; 22 cm. – ISBN: 84-978-84-936378-2-8.

La autora del llibre és Milagros, professora i historiadora, aquest llibre va néixer de l'anàlisi de la situació actual de l'educació i en concret de l'ensenyament de la història. Davant de la indiferència de certs alumnes davant de la matèria, I es a través de la idea de que la ferida ens ajuda a il·luminar el mal (De María Zambrano) que va escriure *Enseñar: una experiencia amorosa*.

El llibre té un punt de partida clar: traslladar l'ordre simbòlic de la mare a l'ensenyança. Però, què significa aquest concepte? Segons el llibre les paraules claus en aquest aspecte serien: 'relació' i 'mediació' segons l'autora per a que un nena o nena aprengui aquests dos conceptes són necessaris, ja que les relacions de la mare amb el seu fill constitueixen una primera ensenyança.

Aquestes relacions estan basades en l'amor, la confiança, la cura, etc. y han de servir de model per les escoles i instituts, y s'han de usar en les relacions entre el professorat i l'alumnat, ja que la relació amb l'alumne/a és el que farà sorgir el desig d'aprendre i seguir estudiant (d'una altre forma l'estudi es converteix en una carrega feixuga sense aspiracions ni motivacions), per tant, es important la il·lusió i motivació que creï i transmeti el professorat. Ensenyar des del amor significa ajudar a créixer personalment a una persona, tenint en compte la singularitat i particularitat de cada individu. Com veiem, aquest llibre intenta introduir a les aules uns valors essencials: la diferència sexual i el reconeixement del nostre origen matern. Per tant el títol no podia ésser més encertat.

La llengua materna, es aquella que s'apren en l'amor, per Milagros és el que sosté l'educació. La Fundació Entredós de Madrid va ser la que va incitar la publicació d'aquest llibre, al meu entendre la historia verdadera, és aquella feta des de la paraula, allunyada de la violència, parlo de la política més pura, la de les dones. «*No la de los movimientos que utilizan la fuerza y el poder. La historia verdadera está en la práctica de la paz que, a lo largo de los siglos, han mantenido muchas mujeres. Está en leer la realidad y nombrar lo que crea, y no solo lo que destruye*» (pàgina70).

La qüestió fonamental del llibre es com escrivim l' història verdadera? Milagros ens aconsella usar l'experiència viscuda i pensada per ella i per totes les veus que apareixen al seu llibre. Els noms de totes aquestes veus, tant masculines com femenines apareixen al índex, però es curiós ja que no apareixen a la portada: Mª Milagros Rivera Garretas, Ana Mañeru Méndez, Muhamad Yunus, Clarice Lispector, Lluïsa Cunillera i Mateos, Lupe García Rodríguez, Bethany Aran, Blanca Aller Nalda, etc.

Al començar a llegir, em vaig adonar que el text de Milagros es qui marca el ritme del llibre, i deixa que els demés s'expressin de forma particular al final de cada capítol. A través de moltes veus de dones i d'alguns homes, ha creat un llibre emocionant que, a la vegada, és un llibre obert a futures interpretacions, opinions que crearan noves formes d'ensenyar i d'aprendre, però sempre partit de l'origen més primari, la primera relació educativa: la mare.

La lectura d'aquestes receptes d'ensenyança amorosa m'ha agradat bastant. Ha estat molt profitosa, y aclaridora ja que he après que les noves generacions es resisteixen a aprendre amb l'ajuda de gramàtiques, manuals, acadèmies i quasi, sense diccionaris, ells voldrien tenir un ensenyament com el de la mare, és a dir, estar en l'aula pel desig de crear espais de relació. Aquest llibre ens ofereix

múltiples idees originals i fonamentals, capaces d'impulsar relacions beneficioses per ambdós costats, tant per l'alumne com el professor, unes idees importants a tenir en compte per a totes aquelles persones amb intencions de acabar essent educadors en centres, sense anar més lluny aquest és el meu cas, pel que aquest llibre m'ha estat molt proper y beneficiós, nomes concloure que coincideixo amb la opinió de l'autora, per a transmetre una bona educació es necessària l'espera, l'esperança y paciència (molta paciència). Aquest llibre ha estat i serà un punt de referència per a mi.